

Chương 338: Hội Đồng Ma Cà Rồng (3) - Hợp Tác

(Số từ: 3063)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

00:07 AM 07/04/2023

Bầu không khí vốn đã lạnh lùng lại càng lạnh hơn với lời tuyên bố bùng nổ của tôi rằng nếu họ từ chối hợp tác, tôi sẽ có ác cảm với họ và gia nhập Ngũ đại Thần giáo để bắt đầu săn lùng họ.

Lucynil khoanh tay nhìn tôi chăm chăm, rõ ràng là không thể tin được.

"Người nghĩ rằng người có thể sống sót ra khỏi đây với kiểu nói chuyện đó sao? Người không coi trọng mạng sống của mình sao? Người nghĩ rằng chúng ta sẽ không thể lấy đầu người ngay cả với Tiamata của người sao?"

"Eleris bằng cách nào đó sẽ xoay sở được. Cô ấy luôn xoay sở để giúp ta vượt qua mọi tình huống cho đến nay."

"Tôi xin lỗi!"

Người bối rối nhất trước lời nói của tôi chính là Eleris.

Có vẻ như cô ấy đã không lường trước được cách tiếp cận của tôi.

“...Không phải người đang quá coi thường cuộc sống sao?”

“Các người có thực sự muốn thử không? Đó là quyền của người khi cố gắng muốn giết ta, nhưng các người nên chuẩn bị cho những gì sẽ xảy ra sau khi ta trốn thoát bằng cách nào đó.”

Tôi gạt Tiamata đi, vì tôi không có ý định chiến đấu thực sự. Tôi biết rằng chà đạp niềm tự hào của họ không phải là cách tiếp cận tốt nhất.

Nhưng cuối cùng, tôi không có lá bài nào để chơi ngoài những lời đe dọa.

Tôi không có gì để cung cấp và họ không có lý do gì để hợp tác.

Thành thật mà nói, nếu tôi có thể khiến họ giúp tôi bằng cách vứt bỏ niềm tự hào của mình và cầu xin trên sàn nhà, tôi sẽ làm.

Nhưng ngay cả điều đó cũng không giúp tôi có được sự hợp tác của họ.

Vì vậy, đây là lựa chọn duy nhất tôi có.

"Về mặt kỹ thuật, Ngũ Đại Thần Giáo có nhiều quyền lực hơn và một tổ chức lớn hơn, vì vậy tôi sẽ có lợi hơn khi tham gia cùng họ. Tuy nhiên, tôi đến Hội đồng trước vì tôi nghĩ sẽ thích hợp hơn khi đến thăm những người hàng xóm gần gũi hơn của mình. Và nếu tôi trở thành linh vật của Ngũ đại Thần giáo trong khi đeo mặt nạ của Quán quân

Towan, thì tôi sẽ không thể duy trì bất kỳ mối quan hệ nào với mọi người.”

Đó là một lập luận vớ vẩn, thậm chí đến tai tôi - rằng tôi đã đến đây trước, mặc dù có một lời đề nghị béo bở hơn, xuất phát từ trái tim tôi.

Gallarsh không che giấu sự không hài lòng của mình và Luvien cũng vậy.

Cả hai dường như đã nảy sinh ác cảm với tôi vì đã đưa ra những tuyên bố thái quá như vậy. Điều tương tự cũng xảy ra với Lucynil.

"Hãy hợp tác nào."

Nhưng sau đó, thật bất ngờ, Antirianus bày tỏ thiện chí hợp tác.

Mọi người đều chết lặng.

"...Cái gì? Xin lỗi? Ông nói gì vậy?"

Tuy nhiên, người sửng sốt nhất lại là tôi.

Tại sao?

Tại sao ông ta?

"Tại sao anh lại ngạc nhiên? Anh đã yêu cầu hợp tác, và tôi sẽ hợp tác. Ôi, Đáng vĩ đại."

Antirianus nhìn tôi với một nụ cười khó hiểu. Lucynil lườm ông già với ánh mắt lo lắng.

"Antirianus, ông đang bày mưu đồ bản thủ gì vậy?"

"Thật thú vị phải không? Một trong những thánh tích của Ngũ Đại Thần Giáo, và không phải bất kỳ

thánh tích nào, mà là Tiamata, đã rơi vào tay của một Ác ma."

Ông già nhe răng cười với tôi.

"Mọi người không cảm nhận được ác ý của các vị thần sao?"

Lần đầu tiên trong lịch sử, một con quỷ trở thành chủ nhân của Tiamata, thậm chí còn là một Archdemon.

"Tôi không quan tâm Ma Vương mất tất cả hay có thể đạt được ước mơ của mình, đến cuối cùng, nó không phải rất thú vị để xem sao?"

Có thể cảm nhận được một ác ý sâu xa trong mắt Antirianus.

Nỗi khổ và hạnh phúc, nỗi buồn và niềm vui của người khác.

Ác ý như vậy nhằm giảm bớt sự nhầm chán của cuộc sống vĩnh cửu bằng cách chỉ quan sát những cảm xúc này.

"Ông mất trí rồi sao, Antirianus?"

Tất cả những gì Antirianus làm là cười toe toét trước những lời của Gallarsh.

Có vẻ rõ ràng tại sao Eleris đã cảnh báo phải cẩn thận với Antirianus. Ông ấy là Chúa tể ma cà rồng duy nhất nói rằng ông ấy sẽ hợp tác với tôi, nhưng sự hiện diện của ông ấy khiến tôi cảm thấy bất an hơn.

Cũng may ông ấy nói sẽ hợp tác, nhưng không ngờ sự việc lại diễn ra trong một bối cảnh quái đản như vậy.

"Nếu một người đã sống lâu như vậy vẫn còn minh mẫn, chẳng phải sẽ có vấn đề hơn sao?"

Lập luận của Antirianus rằng tất cả các quyết định của mình phải tương đương với quyết định của một người điên sau khi sống qua một thời gian dài không thể tưởng tượng được có sức thuyết phục đáng kinh ngạc.

"Vì vậy, tôi, Antirianus, người cai trị Gia tộc Saturday, sẽ hợp tác với Ma vương. Chẳng phải sẽ có nhiều điều thú vị hơn xảy ra trong Chiến Tranh Nhân Ma sao? Vì vậy, hãy coi việc chạm tay vào Ma vương cũng như là chạm vào tôi."

"Tôi thực sự không biết ông ấy đang nghĩ gì, phải không Luvien?"

"...Cứ như thể đây là lần đầu tiên ông ta làm chuyện điên rồ vậy."

Những trò hề của Antirianus dường như khác xa với lần đầu tiên của mình. Sau khi quyết định hợp tác, Antirianus gõ ngón trỏ lên bàn.

"Dù sao thì chúng ta, những người bất tử, có rất nhiều thời gian. Không cần phải quyết định mọi thứ ngay tại đây. Vì vậy, sẽ rất tuyệt nếu dành vài ngày và nói chuyện nhàn nhã?"

Antirianus nhìn chăm chăm vào tôi và nói thế.
Tôi có thể cảm thấy rằng ông ấy muốn nghỉ ngơi một chút, làm dịu đầu óc của chúng tôi và có một cuộc trò chuyện riêng.

Nó tốt cho tôi.

Không có gì đáng sợ hơn thiện chí vô căn cứ.

Thiện chí vô căn cứ đó tuôn ra, khiến tôi cảm thấy như thể ông ta đang bóp nghẹt tôi.

Tôi cảm thấy một cảm giác áp lực kỳ lạ.

"Mày! Thằng nhãi Archdemon. Chúng ta nói chuyện đi."

Lucynil, Ma cà rồng Homunculus mắt đỏ tóc bạc, ra hiệu cho tôi như thể đó là thời điểm hoàn hảo.

Eleris gật đầu như thể nó ồ.

Có cảm giác như người tử tế nhất trong bàn cuối cùng lại không thích tôi nhất.

Nhờ sự can thiệp của Antirianus, cuộc họp của Hội đồng tạm thời bị dừng lại. Mặc dù ý định của ông ta không chắc chắn, nhưng việc ông ta đồng ý hợp tác rõ ràng đã thay đổi bầu không khí và gây ra những gợn sóng.

Sau khi hướng dẫn tôi đi theo, Lucynil lặng lẽ dẫn đường ra khỏi phòng họp.

Người cai trị Gia tộc Wednesday.

Eleris đã nói rằng Lucynil sẽ là người ít nguy hiểm nhất trong số họ, nhưng xét về vẻ bề ngoài, cô ấy có vẻ khó chịu nhất.

"Mày học ở đâu ra những tật xấu thế này? Ma Vương có dạy mày thế không?"

Cô ấy đã đưa ra một nhận xét mỉa mai, nhưng vì tôi không có bất kỳ thiện cảm nào với Ma vương tiền nhiệm, nên tôi không tức giận.

"Làm thế nào một người có thể thay đổi bản chất của họ?"

Lucynil dẫn đường, rồi quay lại nhìn tôi khi cô ấy đến một ô cửa sổ nhìn ra trận bão tuyết bên ngoài.

"Người biết đấy, không có gì tốt khi hành động như vậy."

Lucynil lặng lẽ nhìn tôi và nói.

"Antirianus và ta có thể không quan tâm, nhưng Luvien và Gallarsh sẽ thực sự khó chịu."

"Chà, có vấn đề gì không? Đây là điều duy nhất tôi có thể làm."

"Người có thể chết trước khi Ma giới được tái thiết hoặc bất cứ điều gì tương tự."

Một cái kết mà tôi bị giết sau khi đe dọa các Chúa tể ma cà rồng sẽ thật lố bịch. Tuy nhiên, việc Lucynil cảnh báo tôi thay vì tức giận khiến tôi chắc chắn rằng những lời của Eleris không hoàn toàn sai.

"Ta quan tâm đến người kế vị Valier, nhưng ta sẽ nhớ người như một kẻ ngốc kiêu ngạo, bướng bỉnh và quá tự tin mà không có gì để hỗ trợ."

Do tính cách không hoàn hảo của tôi, Lucynil dường như có cái nhìn rất tiêu cực về tôi.

"Nhưng lý do ta đồng ý hợp tác với một anh chàng có ấn tượng ban đầu không tốt như vậy không phải vì người đẹp trai, mà vì ta nợ Eleris một món nợ cá nhân. Người nên biết điều đó."

Tuy nhiên, khác với điều đó, Lucynil dường như đã đồng ý hợp tác với tôi.

Một món nợ với Eleris.

Tôi không buồn hỏi nó là gì. Có vẻ như cô ấy sẽ không trả lời. Lucynil cắn môi khó chịu và lườm tôi.

"Chết tiệt, Eleris hẳn đã biết ta sẽ làm điều này."

Tôi không biết cô ấy nợ món nợ gì, nhưng Eleris hẳn đã biết rằng Lucynil sẽ miễn cưỡng đồng ý với yêu cầu hợp tác vì nó. Việc cô ấy nói Lucynil vô hại cũng trong một bối cảnh tương tự.

Giả chủ của Wednesday và Saturday.

Cả hai đã hứa hợp tác với tôi vì những lý do riêng của họ. Lucynil khoanh tay và nghiêng đầu.

"Dù sao thì, bây giờ người đã có được sự hợp tác của ba trong số năm gia tộc, phải không? Như vậy

vẫn chưa đủ sao? Tại sao không ngừng khuấy động mọi thứ và quay trở lại?"

Có vẻ như cô ấy nghĩ rằng ngay cả khi tôi tiếp tục tham dự Hội đồng, tôi sẽ chỉ khiêu khích Luvien và Gallarsh mà không có kết quả tích cực nào.

"Tôi có nên cố gắng thuyết phục mọi người nếu tôi định làm điều này không?"

"Ta biết người sẽ nói điều đó. Người là một gã vô liêm sỉ."

Lucynil tắc lưỡi và thở dài.

"Theo ta."

Như muốn nói rằng đây không phải là nơi để nói chuyện, Lucynil lại lôi tôi ra ngoài.

Rời khỏi tòa cung điện, Lucynil băng qua lớp tuyết dày.

*Vút

Đúng như dự đoán, khi đi qua tuyết chất đồng với thân hình nhỏ bé của mình, chân cô ấy bị chìm xuống và cô ấy không thể đi bình thường.

"Chết tiệt."

*Bang!

Với một cái vẩy tay của Lucynil, một làn sóng xung kích bùng nổ và tuyết chất đồng bay tứ phía.

"Họ thực sự đã xây dựng Hội đồng sai chỗ. Tại sao họ lại xây dựng một cung điện ở nơi tuyết phủ quanh năm? Ta không hiểu."

"...Tôi đoán Gia chủ của Wednesday đã không ở đó khi họ xây dựng cung điện?"

"Nơi này xây dựng lâu lắm rồi, khi còn có Sunday và Monday. Không ai biết chính xác nó được xây dựng từ khi nào. Tất nhiên, nó đã trải qua nhiều lần tu sửa, nhưng ban đầu thì khá thô sơ."

Lucynil cầu nhàu như thể vị trí của hội đồng không liên quan gì đến cô ấy. Cô ấy dẫn đường băng qua trận bão tuyết, và tôi theo sát phía sau.

"Tôi không chắc cách diễn đạt này có đúng không, nhưng tôi muốn biết thứ tự thâm niên. Cô có thể cho tôi biết được không?"

"Thâm niên? À, ý người là tuổi?"

"Đúng vậy."

Lucynil thản nhiên xòe ngón tay ra, như thể đó không phải là bí mật.

"Như người thấy đây, Luvien là người đầu tiên. Sau đó là Gallarsh, tiếp theo là Eleris, sau đó là tôi, và cuối cùng là Antirianus."

Lucynil và tôi rời cung điện chính và đến một nơi có thể gọi là khu nhà phụ.

"Ugh, ngay cả những linh hồn lang thang cũng cứ quanh quẩn ở đây. Tại sao nơi này lại khủng khiếp như vậy?"

*Tiếng khóc của ma lấp đầy không khí.

Lucynil vỗ tay như thể cô ấy khó chịu trước tiếng kêu của các linh hồn, khiến chúng phân tán và biến mất trong không khí.

Thật kỳ lạ khi nghe một ma cà rồng phàn nàn về một địa điểm tồi tệ.

"Ngay cả khi chúng ta đuổi chúng đi, chúng vẫn tiếp tục quay trở lại."

Chúng tôi bước vào một phòng tiếp tân trong tòa nhà phụ. Lucynil ngồi trên chiếc ghế sofa cũ, còn tôi ngồi đối diện với cô ấy.

"Giả sử chúng ta không biết Antirianus đang âm mưu gì, người cũng muốn thuyết phục Luvien và Gallarush phải không?"

"Nếu có thể, đúng vậy."

"Người chỉ là một tiểu Archdemon. Tất cả bọn ta đã sống trong một thời gian dài đến mức khó có thể đo lường được. Hiểu không?"

"Tôi cho là vậy?"

"Điều gì đã khiến tất cả bọn ta trở thành ma cà rồng?"

Không thể sinh ra là một ma cà rồng.

Mỗi người trong số họ đều có một cuộc sống trước khi trở thành ma cà rồng. Luvien là Elf, Gallarsh là Orc và Lucynil là homunculus.

"Không phải mỗi người mỗi khác sao?"

"Không thể khác như vậy được."

Lucynil liếc nhìn tôi, tựa cầm lên tay ghế sofa.

"Là bởi vì ta không muốn chết."

Năm chúa tể ma cà rồng vĩ đại.

Lý do họ trở thành ma cà rồng chỉ đơn giản là họ không muốn chết.

Tôi không mong đợi một lý do vĩ đại nào đó, nhưng thực tế là tất cả đều dẫn đến điều đó khiến tôi cảm thấy hơi kỳ lạ.

"Antirianus đã dự tính trở thành một Lich hoặc một ma cà rồng, và ông ấy đã chọn trở thành một ma cà rồng. Ông ấy nghĩ rằng sống như một bộ xương sẽ bất tiện hơn là không thể nhìn thấy mặt trời. Bây giờ với tư cách là một Chúa tể ma cà rồng, mặc dù điều đó rất đau đớn, ông ấy có thể nhìn thấy mặt trời nếu muốn, vì vậy ông ta coi mình là người may mắn. Dù sao, ông ta trở thành ma cà rồng vì không muốn chết."

KHÔNG.

Điều đó hơi đáng sợ, nhưng không sao.

"Ta là một homunculus. Homunculus là những sinh vật có phép thuật không ổn định. Ta khá ổn định, nhưng ta không có cách nào biết tuổi thọ cụ thể của mình. Ta sợ phải đối mặt với cái chết vào một ngày nào đó, vì vậy ta đã thử nhiều cách khác nhau để tránh nó. Cuối cùng, Ta đã chọn trở thành

ma cà rồng. Một lần nữa, đó là vì tôi không muốn chết."

Lucynil nhìn tôi.

Sau đó, cô ấy dường như định nói điều gì đó nhưng thay vào đó lại ngậm miệng lại.

"Dù sao thì, có nhiều lý do khác nhau, nhưng cuối cùng thì bọn ta trở thành ma cà rồng vì không muốn chết."

Mặc dù Luvien, Gallarsh và Eleris không giải thích hoàn cảnh của họ, nhưng Lucynil nói rằng việc trở thành ma cà rồng là nơi ẩn náu cho những người sợ hãi cái chết.

"Vì vậy, mối đe dọa của người là cách tiếp cận hiệu quả nhất đối với bọn ta. Sau tất cả, nỗi sợ hãi lớn nhất của bọn ta là cái chết."

Đối với những người bất tử, những người có hầu hết mọi thứ họ muốn trong một thời gian dài, cách duy nhất để đe dọa họ là đe dọa tính mạng của họ. Họ sợ chết.

"Nhưng điều đó chỉ có thể xảy ra ở một mức độ nhất định. Bọn ta đã thực sự sống trong một thời gian rất, rất lâu. Bọn ta không phải là gia chủ duy nhất trong nhiều thế hệ; các gia chủ đã thay đổi nhiều lần. Người nghĩ điều đó xảy ra như thế nào?"

"Tôi không biết."

"Những ma cà rồng như bọn ta sẽ không bị săn đuổi hay giết chết."

Tôi đọc được điều gì đó trong mắt Lucynil.

"Tự sát?"

"Đúng vậy."

Chán nản.

"Hầu hết, khi các gia chủ của Thất Dạ Tộc bị thay thế, đó là vì những trường hợp như vậy. À, cũng có những trường hợp khác, nhưng người không cần phải biết về những điều đó."

Những ma cà rồng mạnh mẽ ẩn náu khỏi thế giới sẽ không bị giết. Họ thậm chí không tiết lộ sự tồn tại của họ với thế giới.

Vì vậy, không có chuyện các gia chủ sẽ bị thay thế bằng bất kỳ cách nào khác ngoài việc từ bỏ cuộc sống.

"Cho nên, rốt cuộc cô nói bọn họ không sợ chết?"

Mặc dù trở thành ma cà rồng vì không muốn mất mạng, nhưng nếu các Chúa tể ma cà rồng cuối cùng cũng chán sống quá lâu thì uy hiếp tính mạng của họ cũng chẳng được tích sự gì?

"Không, là ngược lại."

Lucynil nở một nụ cười tinh tế.

"Dù sống đã lâu, chán sống, họ vẫn..."

Nỗi buồn tràn ngập trong mắt ma cà rồng.

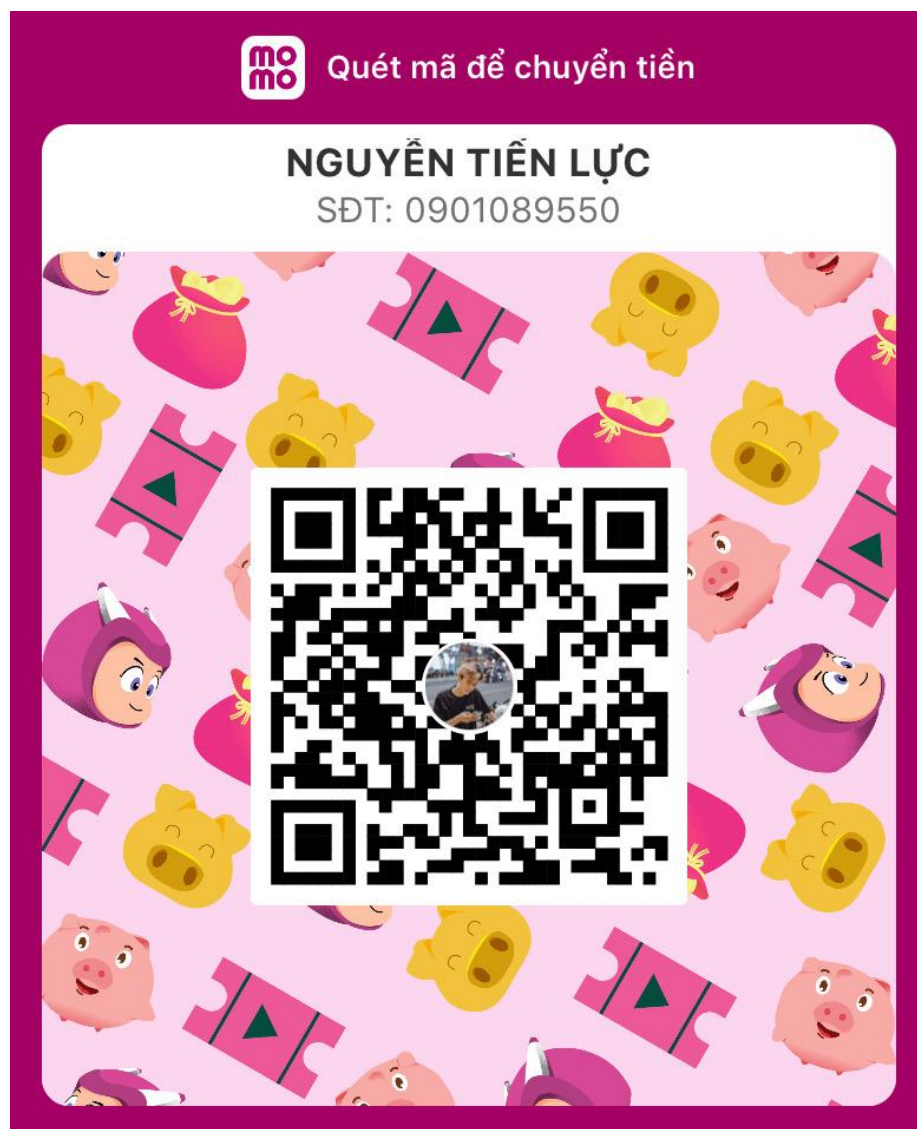
"Họ vẫn còn lý do để sống."

Vì vậy, quay trở lại vấn đề chính, các chúa tể hiện tại phải là những sinh vật vẫn còn ít nhất một lý do để sống.

Việc họ không từ bỏ cuộc sống đã là bằng chứng cho điều đó.

Lucynil đã cho tôi thông tin.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading